

Петъ.

Все още я нѣмаше. И докато си представляваше, какъ хубаво ще прекаратъ тукъ и че, може би, ще стигнатъ до тамъ — да я целуне, почна вече да си мисли, какво ли ѝ се е случило: внезапно заболяване, не е намѣрила кжщата, етажа? Сърдѣше се на себе си, че може би не ѝ бѣше обяснилъ добре и стигна до тамъ въ предположенията си, че го обхвана внезапно и страхъ, да не би да се е случило нещастие по улицата.

И въ единъ мигъ се изправи тжжно усмихнатъ. Една нова мисль го малко зарадва: бързо разхвърли нѣколко възглавнички, бутна една пепелница и две книги върху килима и създаде обстановка, въ която двама сж били заедно нѣколко часа.

И въ 6 часа напустна съ много болка хубавото гнѣздо на любовта.

Поразходи се изъ улицитѣ, после вечеря и покъсно отиде въ кафенето да предаде ключа на приятеля си, както се бѣха уговорили.

Тамъ вече Бѣлиновъ го чакаше предъ сжщата маса, подъ портрета на Ботевъ.

Приближи го, даде си видъ на безкрайно щастливъ човѣкъ и бързо, безъ да чака приятелтъ му да го запита, почна да разправя:

— Ние бѣхме така щастливи! Днесъ е най-радостниятъ ми день, може би, единствениятъ. Ето ключа, много ти благодаря! — И разказа съ най-малки подробности за всичко онова, което не бѣше, но което той искаше да бжде. Лъга, и така се увлѣче въ лъжитѣ си, че наистина бѣше щастливъ сега за малко време.